

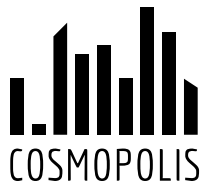
BUDOUCNOST
JEJÍHO SYNA
JE UKRYTA
V JEJÍ
MINULOSTI

Tajemství

KATHRYN
HUGHESOVÁ

COSMOPOLIS

KATHRYN HUGHESOVÁ

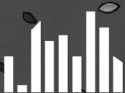
Tajemství

BUDOUCNOST
JEJÍHO SYNA
JE UKRYTA
V JEJÍ
MINULOSTI

Tajemství

KATHRYN
HUGHESOVÁ

COSMOPOLIS

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE SECRET

Kathryn Hughes

Copyright © 2016 Kathryn Hughes

Translation © Iva Bartíková, 2021

Cover Illustration © Kateřina Brabcová, 2021

© Grada Publishing, a. s., 2021

Z anglického originálu *The Secret*, vydaného nakladatelstvím HEADLINE REVIEW, součásti HEADLINE PUBLISHING GROUP, A Hachette UK Company v roce 2016, přeložila Iva Bartíková
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Redakční úpravy Dana Řezníčková
Korektura Julie Gonzálezová
Ilustrace na obálce Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, ART007
Obálka Martina Charvátová

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2021 jako svou 8274. publikaci

Tisk PBtisk a. s.

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-4568-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-4567-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-1320-0 (print)

Věnováno mámě a tátovi

*Když máte v srdci světlo,
vždy najdete cestu domů.*

– Růmí –

ČERVEN 1975

Poprvé se provdala za Thomase Robertse na školním hřišti, když jí bylo pět let. Obřad se celé dny plánoval, a když nadešel čas, měla na sobě jednu z matčiných záclon našasenou do provizorního závoje a zakončenou svatozáří sedmikrásek, a všichni souhlasili, že vypadá jako skutečná nevěsta.

Thomas ji obdaroval malou kyticí ručně natrhaných lučních květů, které nasbíral cestou do školy, a pak stáli ruku v ruce před malým Davym Stewartem jakožto oddávajícím. Davyho řeč trochu rušilo jeho koktání a zajíkání a skla na jeho brýlích velikosti sklenice od marmelády zvětšila jeho oči na neskutečnou velikost, ale byl to chlapec z kostelního sboru a ten nejbližší člověk podobající se vikáři, jakého jen dokázali sehnat.

Mary se při té vzpomínce usmála, otočila se na stranu a obdivovala svůj profil v zrcadle. Rukou si něžně přejela přes břicho a láskyplně pozorovala způsob, jakým vyčnívalo zpod jejích prsou a tvořilo dokonalou kopuli. Pak sepjala ruce za zády a naklonila se dopředu a pozorovala známky toho, jak rozkvétá.

Dětské botičky, které koupila u Woolworth's v neutrální citronové barvě, ležely na toaletním stolku. Zabořila do nich nos, ale bez nožiček, které by je zahřály, voněly jen novotou a byly cítit sterilně. Když uslyšela svého manžela, jak vychází po schodech,

zastrčila botičky zpět do zásuvky a jen tak tak se jí podařilo vytáhnout polštář zpod šatů, než otevřel dveře do ložnice.

„Tady jsi, lásko. Co tu děláš?“

Natřásla polštář zpět do původního tvaru a položila ho na postel. „Nic, jen trochu uklízím.“

„Co, zase? Pojď sem.“ Přitáhl si ji k sobě a shrnul jí blondáté vlasy na jednu stranu a políbil ji na krk.

„Ach, Thomasi, co když nejsem těhotná?“ Snažila se ze svého hlasu dostat ten podtón obav, ale zklamání zakusila už tolikrát, že bylo těžké zůstat pozitivní.

Popadl ji oběma rukama kolem pasu a popostrčil ji k posteli. „Pak se budeme muset snažit dál.“ Zabořil jí obličej do krku a ona ucítila ten známý přetrvávající pach uhelného prachu ve vlasech.

„Thomasi?“

Opřel se o lokty a zadíval se jí do tváře. „Co?“

„Pokud jsem těhotná, odejdeš z práce?“

Thomas si povzdychl. „Pokud to chceš, Mary, ano, udělám to.“

„Nemůžu se starat o dítě a vést zároveň sama penzion, co myslíš?“ uvažovala.

Thomas na ni zíral a na jeho čele se rýsovala starostlivá vráska. „Bude to těžké, Mary. Právě mi o třicet pět procent zvýšili plat. To je hodně peněz, to nemůžeš popřít.“

„Já vím, lásko, ale je to tak nebezpečná práce, a ty navíc nenávidíš dlouhé dojíždění.“

„V tom máš pravdu,“ připustil. „V kolik hodin máš být u lékaře?“

„Ve tři.“ Pohládila ho prstem po tváři. „Přála bych si, abys mohl jít se mnou.“

Políbil ji na koneček prstu. „Já taky, Mary, ale budu na tebe myslet a můžeme slavit, až se vrátím domů.“

„Nesnáším, když musíš brát noční směnu.“

TAJEMSTVÍ

„Ani pro mě to není ta největší zábava.“ Řekl to s úsměvem, který nepřipouštěl ani nepatrný náznak hněvu v jeho slovech.

Když se posadil na postel, aby si nazul boty, Mary se k němu přitulila. „Moc tě miluji, Thomasi.“

Natáhl se pro její ruku a spletl prsty s jejími. „Také tě miluji, Mary, a vím, že budeš fantastická matka.“

Od jejich oficiální svatební noci před třemi lety se snažili o dítě. Mary nepředpokládala, že to bude tak těžké, a ve svých jedenatřiceti letech až příliš dobře věděla, že čas se krátí.

Narodila se proto, aby byla matkou, věděla to, vždycky to věděla, a nemohla pochopit, proč je Bůh trestal tímto způsobem. S každým uplynulým měsícem, s každou tak známou nevolností a křečí odteklo také trochu jejího optimismu a její touha mít dítě byla stále silnější.

Toužila po tom, aby ji ve čtyři ráno vzbudilo ječící dítě, užívala by si, kdyby měla kyblík špinavých plínek v rohu kuchyně. Chtěla se dívat do očí svého dítěte a vidět budoucnost. Nejvíce ze všeho chtěla vidět svého Thomase a jeho silné paže svírající dítě – chlapec nebo dívka, to není vůbec důležité – a slyšet, jak mu děťátko říká „tati“.

Příliš dlouho zírala na miminka na ulici a na matky, které křičely na své děti. Jednou dokonce vytáhla kapesník a trochu otřela nos cizímu dítěti, když se jí zdálo, že jeho líná matka dlouho ignoruje tekoucí hleny, které se dítě pokoušelo olíznout jazykem. Není nutné říkat, že její zásah nebyl úplně doceněn. Jednou na pláži narazila na mladého chlapce, který seděl u pobřeží úplně sám a vyluzoval ze sebe hluboké, chvějící se vzlyky, tak jako ostatně každé dítě, když pláče příliš dlouho.

Ukázalo se, že upustil svou zmrzlinu do písku po jediném líznutí a jeho matka mu odmítla koupit další. Mary ho vzala za ruku a odvedla ho ke zmrzlinářskému vozu, kde mu koupila jinou. Jeho rozzářená tvář byla jediným poděkováním, které jí stačilo.

Její mateřské instinkty se nikdy neskrývaly úplně hluboko pod povrchem a čím dál zoufaleji toužila vychovávat své vlastní dítě. Své a Thomasovo. Zatímco poslouchala, jak se její manžel pohybuje dole po kuchyni a chystá se na směnu, modlila se za to, aby dnešek byl tím dnem, kdy se její sny stanou realitou.

* * *

Bylo krátce po obědě, když vlak vjel do stanice a skřípění jeho brzd způsobilo, že si Mary musela zakrýt uši. Thomas jí vzal tašku a zvedl si ji na záda. Rozloučení nesnášel stejně jako ona, ale vždy se snažil zůstat veselý. Stiskl ji v objetí drtícím kosti a opřel si bradu o její rameno. „Jsem si jistý, že se u doktora dozvíš dobré zprávy, Mary. Budu ti držet palce.“ Zaklonil hlavu a lehce ji políbil na rty. „A já ti slibuji, že v tu minutu, kdy se to malé narodí, dám výpověď.“

Mary tleskla rukama a radostně rozšířila oči: „Opravdu? Slibuješ?“

Thomas si na hrudníku spojil ruce do znaku kříže. „Slibuji, Mary.“

„Děkuji.“ Políbila ho na strniště. „Ach, Thomasi,“ povzdechla si. „Loučení je taková sladká bolest.“

„Nerozumím.“

„Romeo a Julie.“

Zakroutil hlavou. „Promiň, zmátla jsi mě.“

„Thomasi,“ zasmála se a láskyplně ho poplácala po rameni. „Ty jsi ale takový filištín. Julie Romeovi říká, že jejich smutné rozloučení je zároveň sladké, protože je nutí myslet na to, co bude, až se příště uvidí.“

„Ach, chápu.“ Zamračil se a pokrčil nos. „To dává smysl, myslím si. Věděl, o čem mluví, náš Vilík.“

TAJEMSTVÍ

Nastoupil do vlaku, zavřel dveře a stáhl okénko dolů, aby se mohl vyklonit. Políbil své prsty a přitiskl je k její tváři. Na chvíli ho chytila za ruku a snažila se zastavit slzy, o kterých věděla, že je nenávidí.

„Opatruj se, Thomasi Robertsi, posloucháš mě?“

Prstem mu přejela po tváři a on odpověděl, skoro jako by salutoval. „Ano, šéfe.“

Strojvedoucí zapískal a vlak se rozjel podél nástupiště. Mary několik kroků běžela vedle něj a Thomas mával svým bílým kapesníkem a otíral si oči. Věděla, že ji škádlí, ale nemohla si pomoci a usmála se. „Uvidíme se za pár dní,“ zakřičela, když vlak nabral rychlost a zmizel v dálce.

* * *

Čekárna u lékaře byla přeplněná a panovalo v ní dusné horko. Žena sedící po její levici držela spící dítě, které podle oděru nedávno naplnilo svou plenku. Muž po její pravé straně hlasitě kýchl do kapesníku a pokračoval záchvatem dusivého kašle. Mary se odvrátila a listovala obrázkovým časopisem. Bylo patnáct minut po jejím termínu objednání a ona si okousala už dva nehty. Nakonec přece jen recepční kývla hlavou směrem ke dveřím: „Mary Robertsová? Doktor vás očekává.“

Mary vzhledla od svého časopisu. „Děkuji.“ Pomalu vstala ze sedačky a opatrně zaklepala na dveře od lékařovy ordinace. Jakmile vešla do místnosti, veškeré její obavy se rozplynuly. Doktor sice seděl za svým velkým mahagonovým stolem, ale pohupoval se na židli s rukama sepnutýma na klíně a vědoucně se na ni usmíval.

* * *

KATHRYN HUGHESOVÁ

Rozhodla se vydat delší, okružní cestou zpět k penzionu. Osvěžující procházka po nábřeží by mohla dodat barvu jejím tvářím a plíce plné slaného mořského vzduchu by jí mohly pomoci vyčistit si hlavu. Zjistila však, že ve skutečnosti se neprochází; bylo to něco mezi vznášením se a poskakováním, a než dorazila domů, měla opravdu lehkou hlavu a byla zadýchaná. Znovu a znovu si přehrávala slova doktora ve své hlavě. „Moc rád vám tohle říkám, paní Robertsová, jste skutečně těhotná.“ Konečně, po třech letech bolesti, falešných poplachů a drtivých zklamání měli být rodina. Nemohla se dočkat, až to řekne Thomasovi.